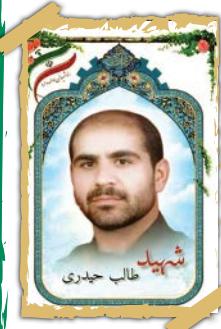

فکر کن تا دورانیش شوی و چون همه حوان
کار برایت روشن شد، آنکه صیم قلی بکیر

شهید طالب حیدری بعد از ۲۲ سال گمنامی

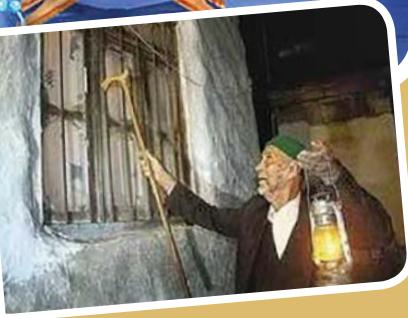
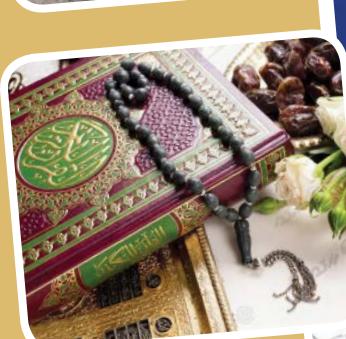

مسیر عشق

رشادت‌ها و لادری‌های عرصه
شهادت فراموش نشدندی است.
شاید گذر زمان غبار فراموشی را
بربیماری از خدادادهای تاریخی
بنشاند اما داستان‌هایی که از
ایثار و فداکاری رزمندگان در
دفاع مقدس روایت شده، برای
همیشه در جریده تاریخ ثبت و
هیچ‌گاه از یادها نخواهد رفت.

شهید طالب حیدری در خانواده متدين متولد شد. در نوجوانی در کنار تحصیل به کار هم مشغول شد تا کمک خرج خانواده باشد. اور در وران انقلاب در جلسات و فعالیت‌های انقلابی شرکت می‌کرد و پس از پیروزی انقلاب اسلامی با تشكیل بسیج جزاولین نفراتی بود که در آن عضو شد. باشروع جنگ تحمیلی وحمله رژیم بعثت به ایران برای دفاع از میهن به جبهه رفت و در سال ۱۳۶۰ ملبس به لباس مقدس پاسداری شد. شهید حیدری در جنگ تحمیلی چندین بار مجروح شد و در اکثر عملیات‌ها به جز عملیات والفجر مقدماتی که به دلیل مجموعیت دوران نقاوهش رامی گرداند، شرکت داشت. شهید حیدری در سال ۱۳۷۱ فرمانده گروهان غواصی یک مأموریت ویژه دریابی را بر عهده گرفت اما در آنجا با ناآشکن دشمن درگیر و شناور سپاه دچار آتش سوزی شد. سه نفر از نیروها شهید و سه دیگر به شدت مجروح شدند. بعد آن عملیات دیگر خبری از شهید طالب نبود. چون او به آرزویش که شهادت در گمنامی بود، رسید. نقل است که شهید حیدری بارهادر میان جمع خانواده گفته بود: «دوست دارم شهید بشم و هیچ‌ای از جسدم نباشه». همین طور هم شد و او ۲۲ سال گمنام ماند تا این که یک شب به خواب برادرش اردشیر آمد و محل شهادتش را نشان داد. بعد از چند ماه تحقیق و اجازه نبش قبر از قوه قضائیه و آزمایش دی‌ان‌ای از همسر و بجهه‌های شهید، فهمیدند بیکری که ۲۲ سال گمنام بود و در شاه عبدالعزیز از لب دریا گرفته و تیم کرده و به خاک سپرده بودند متعلق به شهید طالب حیدری است. تنشیع با شکوهی برای او در بندر ماهشهر گرفتند و در آخر در کنار برادر شهید و همزمانش در مزار شهدای ماشهر به خاک سپرده شد.

ماه رمضان؛ فرصتی برای تولدی دوباره

طلب و آواز در کوچه‌های شهر می‌گشتند تا دیگران را از خواب بیدار کنند. سحرخوانی، نوعی عبادت جمعی و سنتی بود که مردم را به یاد خداوند می‌انداخت و فضای رامعنی ترمی کرد. آن زمان صدای سحرخوانی مانند یک نغمه دل‌انگیز، دل‌های مردم را برای روزه گرفتن و پرهیز از بدی‌ها آماده می‌کرد.

ماه رمضان، همچنین فرصتی است برای توجه به نیازهای دیگران. در این ماه، مسلمانان تشویق می‌شوند که به فقرای جامعه کمک کنند و در راه خداوند صدقه بدهند. این عمل، نه تنها موجب پاکیزگی مالی و روحی انسان‌ها می‌شود، بلکه به انسان‌ها یادآوری می‌کند که در زندگی روزمره، نباید تنها به خود فکر کنند و باید در کنار دنیا ای مادی به دنیای معنوی و نیازهای دیگران نیز توجه داشته باشند.

افطاری دادن و مهمان کردن اقوام و دوستان در ماه مبارک رمضان از دیگر سنت‌های پسندیده در این ماه است. افطاری‌های صمیمانه فرصتی فراهم می‌کند تا خانواده دورهم جمع شوند و بتوانند از لحظات معنوی و صمیمی با یکدیگر لذت ببرند. وقتی همه دور هم

جمع می‌شوند، نه تنها غذا بلکه لحظات خوش و خاطره‌انگیزی رقم می‌زنند. این جمع‌ها یادآور این هستند که زندگی از محبت و هم‌دلی ساخته شده است. علاوه بر این، افطاری دادن در رمضان به عنوان نمادی از بخشش بوده که در قرآن کریم به آن اشاره شده است. این سنت والای انسانی، روحیه همبستگی را در میان مردم تقویت می‌کند و جامعه‌ای متحده و صمیمی رقم می‌زند.

در نهایت، ماه رمضان فرصتی است برای بازگشت به خداوند، برای تطهیر روح و جسم و برای شروعی تازه در زندگی. روزه نه تنها یک عمل عبادی، بلکه یک مسیر معنوی است که انسان را زهر آنچه او را از خداوند دور می‌کند، می‌زداید و به او نزدیکتر می‌سازد. در این ماه، انسان‌ها فرصتی برای پرهیز از گناه و بدی‌ها دارند و می‌توانند با تقویت ایمان به رشد و تعالی روحی خود بپردازند.

ماه رمضان، ماهی است که در آن، درهای رحمت خداوند به روی بندگان باز می‌شود و فرصتی است برای نزدیکی به خداوند و تطهیر روح و جسم. در این ماه مبارک، مسلمانان به دستور

ماه رمضان، فرصتی برای توجه به نیازهای دیگران است. در این ماه مسلمانان تشویق می‌شوند که به فقرای جامعه کمک کنند و در راه خداوند صدقه بدهند. چشم باید از نگاههای گناه‌آلود، زبان رشت، گوش دادن به حرف‌های ناپسند و افعال نادرست پرهیز کند. در واقع، تمام اعضای بدن انسان در ماه رمضان باید روزه دار باشند. گوش باید از شنیدن سخنان بیهوده و گناه‌آلود اجتناب ورزد، زبان باید از دروغ و غبیث دور بماند و قلب باید از کینه و حسد خالی شود. به این ترتیب، ماه رمضان به انسان یادآوری می‌کند که پرهیز از گناه و دوری از بدی‌ها، تنها در پرهیز از خوردن و نوشیدن خلاصه نمی‌شود، بلکه باید در تمام رفتارها و افکار انسان گنجانده شود.

در حقیقت، فلسفه روزه در ماه رمضان بیشتر از یک عمل جسمانی است. روزه، فرصتی است برای انسان که با خود و خدای خود خلوت کرده و از تمام بدی‌ها، گناه‌ها و اشتباهات گذشته، توبه کند. فرصتی که انسان می‌تواند از هوای نفس خود فاصله بگیرد و به درک بالاتری از عبودیت برسد.

در گذشته، در بسیاری از شهرهای ایران، پیش از آغاز سحر، مردم به مراسم «سحرخوانی» یا «سحوری خوانی» می‌پرداختند. این مراسم به ویژه در شب‌های ماه رمضان، یکی از سنت‌های زیبای ایرانیان بود که البته هنوز هم در محدوده نقاطی از ایران رواج دارد. در این مراسم، یک ساعت به اذان صبح مانده مردم به بام خانه خود می‌رفتند و اذان می‌گفتند یا در بعضی از شهرها برخی از مردم، قبل از سحر با